Posledni Mohikan

Povídka z roku 1757

Od Coopera, přeložil Josef Vojáček

DÍL II.

Pokračování.

Zvěd přikročil k práci a neprodleně dodal: "Máš pravdu, hochu; to je tapa, kterou jsme často jindy vídali. A ten chlap bude chlastat, jestli se mu příležitost naskytne; vaši indianští opilci vyšlapují si vždy něco šíře nežli obyčejný divoch; je to vlastnost všech ochlastů, ať mají kůži bílou nebo rudou. Toť právě ta délka i šířka! Patř, Sagamůre, tys, měříval stopy nejednou, když jsme honili ty padouchy od Glenů až k léčivým zřídlům."

Čingačgůk poslechl, a zvedna se po krátkém skoumání, pravil klidným a vážným spůsobem ač s názvukem cizím toliko:

"Maka."

"Inu, toť jistá věc; tedy zde šli černé vlasy a Maka."

"A Eliška ne?" tázal se uleknutý Heyward.

"O té jsme neviděli posud nic," odpověděl zvěd bystře se ohlížeje po stromích, křovinách a zemi. "Což to je tam? Unkase, přines sem, co vidíš houpati se na onom trní."

Když byl uposlechl mladý indianský bojovník, přijal zvěd doručenou kořist, a drže ji vzhůru, smál se podle svého ale srdečného způsobu, načež pravil:

"Toť pištěcí zbraň pěvcova! Nyní budeme míti stopu, že by kněz po ní mohl cestovat. Unkase, ohledni se po otiscích střevíce dosti dlouhého, aby zaujal kvakráte šest stop klopýtného masa lidského. Mám poněkud naději zase v toho chlapa od té doby, co zanechal vřískání, aby se oddal na nějaké lepší řemeslo.

"Alespoň dostál věrně slovu svému," vece Heyward, "a Kora s Eliškou nejsou opuštěny docela"

"Aro," vece pohrdavě Sokolí-oko postaviv ručnici svou a podepřev se o ni, "bude jim zpívat! Dovede zastřeliti srnce k obědu jejich, cestovati podle mechu bukového, neb uříznouti chřtán Huronu? Neli, je každá straka lepší průvodčí, lepší nežli on! Nu, hochu, žádné známky pro naší domněnku?"

"Zdeť cosi jako šlápěj po střevíci" pravil Heyward, rád, že může přetrhnouti utrhačnou řeč o Davidu, jemuž se nyní zavázán cítil nejhlubší vděčností; "je to snad našeho přítele?"

"Dotýkejte se listí zlehka, sice pokazíte tvar její. To! toť otisk nohy, ale od černých vlasů; a malá je věru ne osobu tak ušlechtilé, vysoké a vznešené postavy! Pěvec by jí zakryl palcem!"

"Kde? Okažte mi šlépěje dítěte mého!" vece Munro, nedočkavě rozhybaje křovinu stranou a skláněje se nad téměř zahlazenou známkou Jakkoliv krok, který znaku po sobě zůstavil, lehký byl a kvapný, nicméně byl velmi dobře rozeznati. Šedý vojín zkoumal jej pozorně, zraky jeho se při tom zatměly, a když se z nakloněné postavy nadzvedl, viděl Heyward, že skropil drahou památku dcery své horkou a těžkou slzí. Jinoch chtěl ho vytrhnouti ze zármutku, jenž každé okamžení z mezi sobě kladených vystoupiti hrozil i pravil ku zvědu:

"Když máme tato neklamná znamení, vydejme se na cestu. Jediné okamžení v takovémto čase musí býti zajatým věčností!"

"Ne vždy se podaří na lovu nejlíp srnci nejrychlejšímu," odpověděl Sokolí oko, ni zraku od známek pozorovaných nepovznesa; "že tady plazivý Huron šel, a černé vlasy — a pěvec, to víme; medle kde jsou kadeře rusé a modré oči? Ač malá, i dalece ne tak odvážlivá jako sestra její, nicméně je krásna ku podivu a příjemna v řeči. Nemá žádného přítele, že se nikdo o ni nestará?"

"Chraniž Bůh, aby jich kdy na sta neměla! Což nejsme žvní na cestě? Za jednoho mluvím já a to, že neustane hledati, dokud nalezena nebude."

"Totiž musíme nastoupiti stezku rozličnou; neboť zde nešla jakkoliv by lehké a malé stopy její byly."

Heyward sebou trhl a všecka horlivost jeho k dalšímu stíhání zdála se pomíjeti v okamžení tom. Zvěd nedbaje na tuto náhlou změnu rozmaru jeho, přemýšlel chvilku a pokračoval:

"Není ženská v této poušti, která by stopu takovou zanechati mohla, vyjma černé vlasy nebo sestru její! Že zde prvnější byla víme, ale kde jsou známky o druhé? Pojďme dále po stopě a nenajdem li nic, musíme se vrátit na pláň a po jiném větru hnáti. Ku předu, Unkase, a měj oči na suchém listí. Já budu pozorovati křoviny, co zatím otec tvůj poběhne s nosem nízko při zemi. Zhurta přátelé, slunce se níží za hory."

"Což pro mne ničeho nemáte?" tázal se úzkostlivý Heyward.

"Pro vás!" opětoval zvěd, jsa již s rudými přátely svými na cestě v pořádku, jakýž předepsal; "ano, vy zůstaňte vzadu a dejte pozor, abyste nevkročil do stopy."

Sotva byli několik prutů popošli zastavili Indiani a zdáli se pozorovati s větší nežli s obyčejnou bystrostí jakási znamení na zemi. Otec i syn rozmlouvali živě a hlasitě, brzo se dívajíce na předmět svého obapolného obdivování, brzo hledíce jeden na druhého s tím nejupřímnějším zalíbením.

"Našli malou nohu!" zvolal zvěd kráče ku předu, aniž se ohlížeje dále za vlastní povinností svou. "Co máte zde? Byli tu v záloze! Ne, přisahám při nejvěrnější na hranicích pušce, zde byli zase jejich mimochodníci! Nyní máme celé tajemství a tak jasné jako hvězda severní o půlnoci. Ano, zde vsedly na koně. Zde koně čekali, přivázáni ku smrčku, a tamo běží široká stezka na sever co nejkrásnější do Kanady."

"Ale vždy ještě žádná známka po Elišce — po mladší miss Munro," vece Dunkan.

"Nebude-li nám takovou blyskavá ona titěrka, kterouž Unkas právě zvedl. Podej ji sem, hochu, ať se na to podíváme."

Heyward okamžitě poznal šperk, jejž Eliška tak ráda nosila a o němž si zpomněl s věrností milence, že jej viděl onoho osudného, krvavého rána houpati se na šíji své milenky. Uchvátil drahocenný klenot a sotva že nález oznámen, již také zmizel podivenému zvědu z očí, který na darmo po zemi hledal, co se již dávno, vřele k srdci Heywardovu tisklo.

"Bodejž!" řekl zklamaný Sokolí-oko, ustaje hrabati hlavní své ručnice v listí; "toť jisté znamení stáří když zrak počíná slábnouti. Tak blyskavá titěrka, i neviděli ji! Inu inu, vždyť umím ještě mhourati po mušce za šera, a to dostačí k porovnání hádky mezi mnou a Mingou. Rád bych tu věc nalezl, ano, a kdybych ji toliko donesti měl pravému vlastníku. Toť by bylo, co jmenují sblížiti oba konce dlouhé stopy k sobě — nebo v tu chvíli široká řeka sv. Vavřince a snad i velká jezera ležící mezi námi."

"Tím více příčin máme neotáleti s cestou naší," odpověděl Heyward, "stupujme."

"Mladá krev, horká krev, říkávají. Nejdeme na veverky, ani honiti srnce do Horikana, nýbrž na sledy vycházíme na celé dny a noci a bloudíti budeme pouští, kudy noha lidská zřídka kdy kráčívá, a kudy by vás žádná školácká učenost neprovedla bez pohromy. Indian nevydá se nikdy na výpravu podobnou, aby nevykouřil dříve dýmku nad svým ohněm, a třeba byl ja krve bílé, ctím jejich obyčeje v tom ohledu, vida že jsou povážné a moudré. Vrátíme se tedy a rozdělíme si oheň tuto noc v sutinách staré tvrze a zjitra budeme čerství a hotovi podstoupiti práci svou co mužové a nikoli co žvástavé ženy nebo co nedočkaví chlapci."

Heyward viděl okamžitě z jednání zvědova, že by odpor byl marný. Munro klesl opět do té bezcitnosti, která se ho od jeho posledních neblahých příhod byla zmocnila, a z kteréž nemohl, jak se zdálo, výtržen býti leč nějakou novou a mocnou událostí. Podaje se nutností, uchopil jinoch šedého vojína pod páží a šel za Indiany a za zvědem, kteří se ubírali již zpátky po stezce ku vzdálené pláni.

XIX.

Sal. "Ano, vímť, že nevezmeš z něho masa,
jestli propadne: k čemu to."
Shyll. Ryby ním vnadit a byť i hned
nesytilo žádného, nasytí pomstu svou.
Shakspeare.

Večerní stínové zvětšovaly smutnou samotu místa, když družina vstoupila do zříceniny William-Henry. Zvěd a druhové jeho činili zde neprodleně přípravy k přenocování; ale z vážného a zasmušilého chování jejich bylo viděti, jak velice hrůzy neobyčejné, jichž nedávno svědkové byli i na jejich otrlé smysly účinkovaly. Několik kusů trámů bylo zpříčeno o zčernalou zeď a když je přikryl Unkas ztenka chvojí, mysleli míti pro krátkou pohovu postaráno. Mladý Indian práci dokončiv okázal důrazně na svou hrubou chýš; a Heyward vyrozuměl smyslu tichého posuňku, žádal Munra laskavě, aby vstoupil. Dunkan, příliš rozčilen aby hledal odpočinku kterého starému příteli svému domlouval, vrátil se neprodleně pod širé nebe, zanechaje opuštěného starce jeho zármutku.

Co si Sokolí-oko a Indiani oheň rozdělali a skromnou večeři svou o sušené medvědině odbývali, navštívil mladý muž ono mezivalí sesulé tvrze, ježto vyhlíželo na hladinu horikánskou. Vítr utichl a vlny se dmuly na písčitý břeh pod ním již v pravidelnějším a mírnějším návalu. Oblaky se trhaly, jakoby unaveny svou bouřlivou honbou; těžší chumáče srážely se na obzoru v mrákotné spousty, an lehčí chmůry ještě vzlétaly nad vodou aneb se kotoučily mezi vrcholky hor, podobny úzkostlivým nad hnízdy svými létajícím ptákům. Zde onde mhourala rudá, ohnivá hvězda přeháněnou mlhou, dodávajíc bledě světlosti obloze smutné. V lůně vrchů okolních uhostila se již tma nepronikutelná, a pláň se podobala ohromné a pusté kostnici, bez hnutí a šeptu, ježto by rušiti mohla spánek četných a nešťastných obyvatelů jejich.

Dunkan stál dlouhý čas zamyšlen a pozoroval dějiště jevící se tak ve hrozné shodnosti s minulostí. Oči jeho bloudily z lůna vala, kde lesáci seděli okolo svého ohně, k mdlejšímu světlu, ježto posavádě dlelo na oblacích, a pak utkvěly dlouho a úzkostlivě na vtělené mrákotě, která ležela co hrozná prázdnota na oné straně, kde odpočívali mrtví. Brzo se mu zdálo, že slyší podivné zvuky vycházeti od pláně, ač tak nezřetelně a tajuč, že jich nebylo lze rozeznati, ba že jich skutečnost byla pochybna. Zastyděv se nad svou bázlivostí jinoch obrátil se k jezeru a hleděl zříditi pozornost svou na kmitavé hvězdy, ježto se na pohyblivém povrchu jeho temně třpytily. Nicméně uši jeho příliš svědomité, vykonávaly přece nemilou povinnost svou, jakoby ho varovaly před nějakým tajným nebezpečenstvím. Konečně mu se zdálo, že slyší docela zřetelně lehký dupot chvátati temnotou. Dunkan, nemoha déle nepokoj svůj tajiti, promluvil tichým hlasem ku zvědu žádaje ho, by vyšel k němu na val. Sokolí-oko hodil ručnici svou na rameno a splnil jeho žádost, ale s tváří tak nepohnutou a klidnou, že bylo viděti, jak velice spoléhá se na bezpečnost postavení jejich.

"Poslouchejte," vece Dunkan, když se onen k němu opatrně přiblížil, "jakýsi dušený šramot je na pláni, z čeho se soudit dá, že Montcalm neopustil ještě docela výboj svůj."

"Tuť líp nastražit uši než oči," vece neohrožený zvěd, an byl právě poslední kus medvědiny mezi své připravil a proto těžce a pomalu mluvil, jako když huba dvojí práci vykonává. "Já sám ho viděl v Ty i s vojskem v pasti; nebo Francouzi, jestli co řádného vyvedou, rádi se vracejí domů, a křepčí a výskají nad zdarem svým.

"Nevím. Indian ve válce spí málo kdy a kořisť mohla nějakého Hurona zde podržeti pod odtažení kmene jeho. Bylo by radno uhasiti oheň a býti na stráži. — Naslechněte slyšíte šramot, který míním."

"Indian zřídka, kdy těká okolo hrobů. Ač hotov vždy k ráně a ne příliš vyběravý v prostředcích, spokojí se obyčejně se škalpem, leda jeli krev horká a mozek překypělý; ale když ho zlý duch jednou opustil zapomíná nepřátelství své a rád nechává mrtvých na pokoji. An tak mluvíme o duchách, majore, co myslíte, bude nebe rudých kůží a nás bělochů jedno a to samé?"

"Žádná pochybnost — žádná pochybnost. Myslím, že jsem ho opět slyšel! čí to šustilo listí ve vrcholi buku?"

"Co se mne týče," pokračoval Sokolí-oko, obrátiv se na okamžení s tváří svou ve směru od Heywarda naznačeném, ale docela chladně a bezstarostně, "myslím že je ráj místo blažené a že lidé ho užívati budou podle svých vlastností a nadání. Pročež soudím, že radoch není daleko od pravdy, věřili, že tam najde ony slavné okresy lovčí, o kterýchž mu vypravuje jeho podání: aniž myslím, že by bylo muži rodu bílého na ujmu, tráviti svůj čas —"

"Slyšíte opět!" vytrhl jej Dunkan z myšlének.

"Ano, ano; ať má žrádla dost anebo málo, vlk je vždy nestydatý," odvětil nepohnutý zvěd. "Však by to poškrábalo ty čertové kůže do živého, kdyby jen bylo světlo a čas k lovu. Ale o budoucím životě, majore; slýchal jsem od kazatelů v osadách, že je nebe místo k odpočinutí. Nyní se lidé různí v náhledech svých o užívání. Co na mne přijde a povídám to s úctou k rozřetelnosti boží, nebyla by velká blaženost, býti zavřenu v oněch příbytcích, o kterých kážou, když člověk má přirozenou náchylnost k pohybování se a k honbě."

Dunkan nyní, co by šramot ten vyznamenával, věda, odpovídal s větší k předmětu, jejž si byl rozmar zvědův za hádku obral takto:

"Těžko je si úřet klásti z citů, jež při poslední velké změně míti budeme."

"Byla by to změna v skutku pro muže, který dny své trávil pod širým nebem," odtušil prostoduchý zvěd, "a který tak často vytrhl od svého snídaní při zřídlech Hudsona, by noclehoval při zvuku hulákajícího Mohaoka! Máme však útěchu, že sloužíme všickni jednomu milostivému Pánu, ač každý dle způsobu svého a s velikými lady mezi námi. Což to tam jde?"

"Není to šramot vlků, jak jste se zmínil?"

Sokolí oko vrtěl pomalu hlavou, a kynul Dunkanovi, by jej sledoval k jednomu místu, kamž ohně zář nezasahovala. Když se takto opatřili, postavil se zvěd s největší pozorností, a poslouchal dlouho a bystře, zdali se opět neozve tichý zvuk, jenž ho tak nenadále ulekl. Jeho strážlivost zdála se však marnou, nebo šeptal po neužitečné přestávce Dunkanu:

"Musíme dáti Unkasu znamení. Ten hoch má smysly indianské a uslyší co nás je tajno; neboť, běloch jsa, nechci zapírati přirozenost svou."

Mladý Mohikán, který rozmlouval potichu s otcem svým, zaslechna houkání sovy, trhl sebou a vskočiv na nohy, zíral na černé valy, jakoby pátral, odkud ti zvukové přicházeli.

Zvěd opakoval znamení, a v krátkém okamžení viděl Dunkan postavu Unkasovu, an se kradl opatrně podél příkopu k místu kde oni stáli ukryti.

Sokolí oko mu vyjevil přání své s málo slovy v řeči delewarské. Jak mile Unkas zvěděl, proč zavolán byl hodil sebou hladce na trávník, kdež se zlá oku Dunkanovu tiše a bez hnutí ležeti. Tou nepohnutou polohou mladého bojovníka překvapen, a zvědav, jakým asi spůsobem sil svých k nabytí žádoucí zprávy použije, přiblížil se Heyward něko lik kroků, a naklonil se nad černým předmětem, na němž oči neustále upřeny měl. Tu shledal, že postava Unkasova zmizela, a že on patřil toliko na tmavý obrys nějaké nerovnosti v hrázi.

"Kam se poděl Mohikán?" tázal se zvěda, couvna zpět užasnut. "Zde jsem ho viděl padnout, a byl bych přísahal, že zde leží dosud!"

"Pst! mluvte tišeji, nevíme, které ucho naslouchá, a Mingové jsou po čertu chytrá sběř. Co se Unkasa týče, ten je na pláni, a Makové, jsou li jaké blízko nás, najdou sobě rovného."

"Tedy mýsíte, že Montcalm neodvedl všechny své Indiany? Dejme znamení našim společníkům, bychom byli všickni ve zbrani. Zde je nás pět, a to uvyklých stýkati se s nepřítelem."

"Ani muk žádnému, jeli vám život drahý! Podívejte se na Sagamůra, kterak co velký náčelník indianský sedí při ohni! Jsou li jací slídiči venku v temnotě, neuhodnou nikdy s obličeje jeho, že my blízké nebezpečí větříme."

"Ale zpozorovati ho mohou a to by to zaplatil smrtí. Jeho postavu je příliš dobře při světle ohně vidět, a byl by první a nejjistější obětí."

"Nedá se upřítí, že nyní právdu mluvíte," odvětil zvěd; prozrazuje větší než obyčejně v chování svém úzkostlivost, "co ale činiti! Jediný podezřelý zhled by nám přivedl útok, než bychme se na něj připraviti mohli. On ví ze znamení, které jsem dal Unkasu, že něco větříme Sdělím mu, že jsme na stopě Mingům Jeho indianský vtip mu poradí, co činiti má."

Tu přiložil prsty své na rty a vydal tichý sykot, že Dunkan v prvním okamžení stranou uskočil, mysle nejinak než že hada uslyšel. Hlava Čingačgůkova spočívala na ruce, an seděl pohroužen sám v sebe; ale v okamžení, jak uslyšel výstrahu zvířete, jehož jméno nesl, vztýčil se přímě v celé výšce své a černé oči jeho jiskřily rychle a bystře na všechny strany. S tímto náhlým a snad bezděčným hnutím zmizela každá známka nějakého překvapení nebo uleknutí. Ručnice jeho ležela co by dosáhl, nedotknuta i na pohled nevšímána. Tomahawk, jejž byl k vůli pohodlí za pasem svým uvolnil, nechal nyní spadnouti s obyčejného místa jeho na zem, a postava jeho zdála se klesati jako muže, jehož čilny a šlachy ochablé žádají odpočinku. Pokr.

„Climacterie."

V životě žen nastává mezi 30. a 55. rokem doba, která jest velikou událostí v jich bytí a veliký vliv má na jich štěstí a zdraví. Změna ta působí docela zvláštním a zmalátňujícím vlivem na celou soustavu nervovou a ježto činnost žaludku, jater, ledvin a srdce podléhá úplně řízení sympathetické soustavy nervové, lze snadno chápati, proč ženy v této době podléhají tak velice onemocněním těchto ústrojí.

Dr. Shoop objevil, že život a síla spočívají v mohutnosti nervů a jeho lék „Restaurator" (Obnovitel) jest nově objevený a uzdravuje tyto choroby působením na ony nervy, které ústrojí vnitřní kontrolují a v nichž též vězí příčina onemocnění.

Lék tento jest pravým dobrodiním pro ženy chorobou onou stížené, o čemž Vás snadno pokus přesvědčí. Dra. Shoopa „Restaurator" (Obnovitel) není žádný lék tak zv. „Nervine," kterýmž jménem označují se jedovaté léky, které obyčejně chorobu zvětšují, nýbrž slouží ku výživě a posílení oslabené soustavy nervové a odstraňuje tak pravé příčiny choroby.

V lékárnách neb franko expressem za $1.00 Českou knihu „Návod ku dosažení zdraví a síly," ve které o „Climacterii" mnoho se dočtete a vzorky, zasýláme zdarma každé chorobné ženě. Adresujte:

Dr. SHOOP, Box 7, Racine, Wis.

SVĚTLÝ KRVECISTITEL

odstraňuje nečisté látky z krve, léčí nemoci krevní, kožní vyrážky, boláky na nohou, vředy, svrab, unavenosť, ospalosť a jest zvláště výtečný lék **pro jarní nemoci.**

Cena $1.00.

Na prodej ve všech lékárnách.

Nemoci ledvin a jater,

nezáživnosť, trudnomyslnosť, nepravidelnosti v močení, vodnatelnosť, **řezavku,** močový kámen, zánět ledvin jistě vyléčí

SEVERUV SILITEL ledvin a jater

F. J. SADILEK,

WILBER — NEB.

SKLAD NÁBYTKU
ZÍSLONY
KOBERCE ATD

Nejdokonalejší závod pohrobnický v okresu. Balsamování a výpravám pohřbů věnuje se všechna možná pozornost za mírný honorář.

Shestak a Korbel

velká dentnikářská dílna

WILBER, — NEB.

Vyrábí jemné dentníky různých druhů a mají na skladě potřeby kuřácké, jako dýmky, tabák atd.

Dr. J.J DRASKY

praktický zvěrolékař

WILBER A CRETE.

Léčí nemoce a neduhy všech domácích zvířat. Vystudoval na zvěrolékařském ústavě Ontario v Toronto, Canada.

Jedou k nám

Na ustřice, hehehe!

— první třídy —

ZÁVOD CUKRÁŘSKÝ

A LAHŮDKÁŘSKÉ

WILBER, - NEB.

MAX STORKAN

L. E. GOODELL. MD.,

PRAKTICKÝ * LÉKAŘ

Ordinuje v každý čas ve své úřadovně vedle obchodu Waldorfova ve Wilber a počítá mírný honorář.

J. G. BOTTORF

PŮJČOVNA KONÍ VE WILBER

Pěkné koně a pohodlné kočáry stále pohotově za levné ceny.

Koním farmerů věnována jest všechna pozornost a obsluha. Krmení vždy to nejlepší.

Prodá se farma

Jedna z nejkrásnějších farem v tomto okresu, ve výměře 400 akrů, dvě a půl míle od města na řece Blue. Krásná zahrada ovocná, kokonalá stavení obydelní i hospodářská, les a vůbec vše v nejkrásnějším pořádku. Prodá se za výhodných podmínek. Bližší v písárně t. l.

Wm. TRČKA

HOSTINSKÝ

na 9. ul., mezi O a N "Green Front"

LINCOLN, NEB.

Výborný Quincy ležák aneco dobrého vždy zakkuusnutí. Navštivte ho.

PŘEDPLAŤTE SE

— na —

"PŘÍTELE LIDU"

$1.50 na rok.

Přináší všechny zprávy okresní a zprávy o činnosti okresních komisařů, časové úvahy politické, telegramy nejnovější.

Předplaťte list přátelům do Čech a zajisté jim radost spůsobíte

* *PRÁCE TISKOVÉ*

VKUSNÉ A LEVNÉ

Podporujte místní list, jenž vám jest nejužitečnější.

SLAVNÝ

NA CELÉM SVĚTĚ

Dr. HAM

Dr. C. B. HAM, B. x 24, Toledo, O.

Léčí všechny zastaralé choroby, jmenovitě: dušnost, křečové záchvaty, dýchavičnost, nezáživnost, rumatism, bolení hlavy, uší, očí i nosu, choroby žaludku, hrdla, hrudi, vyměšovacích orgánů, zimnici, vyraženiny na hlavě, choroby mateřské, nepravidelné čistění, krvotok, bělotok, bolou úplavici, neplodnost, bolesti šestinedělek, puchliny, puchýře, otevřené rány, bolesti v kříži a plecích, katar, neuralgii, zápal plic, dnu, svrab, zapálení mozku, otylost, strupy na hlavě, raka, boliku, vyschání morku, slabost nohou, souchotiny, tifus, červi, tasemnici atd. atd.

Léčí nevěsty, děti i muže.

Jestliže trpíš a ztrácíš naději na vyléčení, obrať se ny dr. Hamma o radu. On vyléčil již tisíce lidí, jež dlouho trpěli a jež jiní lékaři vyléčiti nemohli. Všichni ti doporučují dovednost dra. Hama svým známým. Obraťte se na něho a on vás vyléčí.

Nemoce tajné.

Tyto nemoce u obojího pohlaví, ať zděděné, neb jinak povstalé spolehlivě vyléčí a ručí předem, že se nikdy neobnoví. Mládež, která nadužívala svých sil, nechť neodděláva se strachu a obrátí se na dr. Hama. Netřeba se stydět, nýbrž léčit, nebo zanedbání takových chorob má zle následky i do pokolení.

Porada zdarma.

Dr. Ham poradí každému bezplatně. Za léčení žádá plat až po vyléčení a nemocný platí pouze za léky. Vylište svou nemoc, udejte věk chorého, vložte do psaní trochu vlasů nemocného a 2 cent. poštovní známku. Obratem pošty obdržíte odpověď zda možno chorobu vyléčit a mnoholi stojí léky. Můžete psát česky, anglicky nebo německy podadresou

Dr. C. B. HAM

Box 24, Toledo, Ohio

Do Californie v palácovém voze.

Dráha Burlingtonská pod osobním dozorem vyšších úředníků vypravuje týdně jeden vlak do Colorado, Utah a Californie pro obecenstvo hledající pohodlí.

Doprava levná, počestná a co nejrychlejší.

Vlaky vyjíždí z Omahy a Lincoln každý čtvrtek a jedou zkrz bez každého přesedání až do San Francisko a Los Angeles.

Vozy pro cestující činí cestování tím nejpříjemnějším. Jsou opatřeny těžkými koberci, sedla sametová s péry a pohodlnými opěradly, a lože opatřeny jemnými polštáři, pokrývkami, ručníky atd.

Pouze $5.00 platí se za postel pohodlnou dosti pro dva cestující.

Cesta vede zkrze Denver, Coloro do Springs a zkrze překrásné horstvo skalní pak Salt Lake City a Sacramento.

Oceny a skvostně illustrovaný spisek s podrobnou informací hlaste se u vašeho nejbližšího jednatele a nebo dopište na J. Francis,

G. P. & T. A., Omaha, Neb.

F. E. WAY

praktický lékař

Úřadovna v Deanově budově ve WAHOO, NEB. K nalezen v každou dobu. Jest zároveň korenerem tohoto okresu a požívá důvěru každého koho kdy léčil.

MDr. BOH. MALOCH

praktický lékař a chirurg

V PRAEUE, NEB.

Léčí veškeré choroby hodlivé a vyšetřuje moderně zručně a spolehlivě.

Obraťte se na něho s důvěrou

SPINAL weaknesses speedily cured by Dr. Miles' Nervo Plasters. Nobody need have Neuralgia. Get Dr. Miles' Pain Pills from druggists. "One cent a dose."